

[Haunstrup Clemmensen.]

forslaget knap så yderliggående. Dernæst sker der så som regel det, at man trækker nogle af disse ændringsforslag tilbage igen, og hvis vi andre så ikke udbryder i jubel over det resultat, der til slut kommer ud deraf, får vi her på skolemestermåde at vide, at vi hverken har gjort lønmodtagerne eller erhvervene nogen god tjeneste, vi har gjort et dårligt arbejde i udvalgene og så fremdeles. Det er efter min opfattelse ikke nogen særlig rimelig måde at behandle anderledes tænkende på.

Må jeg ikke derefter have lov at gøre opmærksom på, at finansministeren gør sig skyldig i en misforståelse, som han desværre endnu ikke har beklaget, når han stadig omtaler lagernedskrivninger, som om det var noget, man undgik beskatning ved. Det er jo ikke tilfældet; det kan højst være en udsættelse af beskatningen, for ingen bestrider jo, at den dag disse varelagre sælges, skal beløbet, som de er solgt for, tages til indtægt. Der er altså gjort en dårlig indsats, hvis man over for befolkningen giver udtryk for, at der er nogle grupper her i landet, der bliver fri for beskatning i kraft af afskrivnings- og nedskrivningsregler. Det er ikke tilfældet, det er højst en udsættelse af beskatningen.

Derefter var finansministeren så venlig efter en klar sondring mellem, hvad der var saglige, og hvad der var politiske motiver — en sondring, der måske er noget speciel for ministeren — at bebrejde mig, at det var en slags boomerang, når jeg havde understreget, at det var milliardbeløb, man nu forsøgte at tage væk fra erhvervene. Men det ligger jo dog helt enkelt således, som jeg lige understregede før, at de beløb, der her er tale om, kommer frem til beskatning i samme øjeblik, de pågældende varer sælges, og der er i disse regler intet særligt motiv til at holde for store varelagre.

Tror ministeren, at nogen bare af skattemæssige grunde ville tage rentetabet, tage risikoen, tage omkostningerne i øvrigt ved at holde for store varelagre? Nej, tværtimod forsøger enhver erhvervsvirksomhed at holde så små varelagre som overhovedet muligt. Men det kan af konkurrencemæssige grunde, ikke mindst i det moderne samfund, meget ofte være nødvendigt at ligge med større

varelagre end tidligere, hvis man skal kunne levere til sine kunder, når de har behov for leveringer.

Så gjorde ministeren nogle temmelig irriterede bemærkninger om, at man ikke sådan uden videre kunne tale med alt for stor sikkerhed om milliardbeløb. Det ligger således, at man jo har institutionen Danmarks Statistik, og at den opgjorde i henhold til Statistiske Efterretninger i 1966, at varelagrene i Danmark i de virksomheder, der omfattes af lagertællingen — det er som bekendt ikke alle virksomheder — ved udgangen af 1964 udgjorde 15,5 milliarder kr. Det vil sige, at hvis man skønner, at varelagrene ved udgangen af 1966 i alle virksomheder har udgjort omkring 20 milliarder kr., hvortil kommer ordrene på bindende kontrakt, er det en klar dokumentation af, at det er milliardbeløb, som ministeren vil unddrage erhvervslivet og inddrage i statskassen. Og det er ikke beløb, der uden videre skal betales af andre skatteydere, for det er helt enkelt således, at forudsætningen for, at erhvervene virkelig kan oprette tilstrækkelig mange nye arbejdspladser og kan bevare deres konkurrenceevne, er, at de har tilstrækkelige likvide midler til at foretage disse investeringer.

Vi så jo også statsministerens udtalelse på LOs kongres i Aktuelt i går — det må jo da være refereret korrekt og loyalt. Statsministeren sagde:

„Det parti, som regeringen er udgået af, kan umuligt have anden interesse end at fremme erhverv og beskæftigelse, skabe flere arbejdspladser og hæve indtjeningsmulighederne for lønmodtagerne. Enhver påstand, der betvivler dette, er i strid med sandheden.“

Derfor må vi have lov til at sige, at når det her foreligger dokumenteret, at det er milliardbeløb, der tages væk fra erhvervene, er det et angreb på erhvervenes mulighed for at investere og dermed sikre arbejdspladser og beskæftigelse, og derfor må det være naturligt, at ministeren i stedet for at give os karakter efter, om vi er mere eller mindre erhvervsvenlige eller mere eller mindre lønmodtagervenlige, erkender, hvad der er dokumenteret ved henvendelser til udvalget, som ikke er bestridt i udvalget. Derfor burde man tage hensyn til det, ikke